

Johannes

Dit verhaal speelt zich af in de tijd dat saamhorigheid nog heel gewoon was. De mensen zijn behulpzaam en staan altijd voor elkaar klaar. Vooral de kleinere dorpen hebben die kenmerkende hechte band. Het ons kent ons gevoel maakt het tot een grote familie. Hoever moet je daarvoor terug gaan in de tijd? Misschien wel tot rond 1900, toen het geld de beeltenis droeg van de jonge koningin Wilhelmina met het lange haar. De gezinnen zijn arm maar rijk aan kinderen en ieder dorp heeft zijn brink met waterpomp en een trotse kerk waarvan de karakteristieke torenspits tot ver in de omtrek gezien en herkent wordt. Een dorp mag zich gelukkig prijzen wanneer die kerk het roomse signatuur draagt want daar is traditioneel een kroeg naast gebouwd waar op zondagmorgen na kerkgang een stevig pintje wordt weggedronken. Naar de mis gaan is prima maar het moet wel gezellig blijven zo vindt vooral het mannelijk deel van de bevolking

Zo'n soort dorp is in die dagen Grobberveen, een gemeenschap van amper 500 zielen. Gelegen aan de oevers van het Groot Damstermeer en omringt door de uitgestrekte bossen en landerijen die eigendom zijn van baron van Zelhem tot Grobberveen of zoals hij in het dorp wordt genoemd: " Zwarte Piet de billenknijper," omdat hij ooit op een boerenbruiloft wel erg dicht bij de jonge bruid stond toen die een snerpende gil slaakte. Nee, de baron is niet populair en staat bekend als hoogst onbetrouwbaar. Een gluiperd van het zuiverste water waar je liever maar niets mee van doen had. Zelfs de adellijke stand in verre omtrek mijdt hem en heeft het over de " baron von

Habernichts” vanwege zijn uiterst krenterig om niet te zeggen gierig gedrag. De dorpsgemeenschap heeft gelukkig nauwelijks iets met hem te maken en leeft een rustig en kalm bestaan dat, zoals gezegd, aan de karige kant is maar wel nog altijd de moeite waard om geleefd te worden.

Op een zondagmorgen praat Johannes na een paar biertjes zijn mond voorbij en dat stom genoeg ook nog eens tegen de dorpomroeper Driekus Hoefelmans, waardoor zijn geheim binnen een dag in dorp en verre omtrek bekendheid geniet. Nu was zijn geheim wel niet iets dat ging over leven of dood of vergelijkbaar groot drama maar, een geheim is een geheim en het vertellen ervan heft het pikante karakter ervan op en zo devalueert het tot simpelweg een verhaal. Misschien een boeiend of spannend verhaal maar een geheim heeft toch altijd een soort meerwaarde en dat is dan wel voorgoed voorbij. Passé.

Johannes is een flink uit de kluiten gewassen vrijgezel die geen werk heeft maar dat deert hem niet want hij heeft een liefhebberij die genoeg geld in het laadje brengt. Althans genoeg geld om als vrijgezel redelijk goed van rond te komen. Johannes vist. Elke dag, behalve op de zondag. Hij vist met de hengel want hij vist in de eerste plaats voor zijn plezier. Het bijzondere is dat hij altijd goed vangt om niet te zeggen heel veel vangt. Baars , snoek, zeelt en aal. De betere vissoorten die hij de zelfde dag in het dorp verkoopt. Verser kan je geen vis kopen en ze is niet duur plus ook nog eens gezond en lekker om te eten. Vaak geeft hij een flink maaltje vis weg

aan een gezinnetje waarvan hij weet dat de lamp er voorover hangt. Ook meneer pastoor, die zoals bekend gek is op stoofaal, wordt niet vergeten en eet iedere vrijdag zijn lievelingskostje. Ja, de mensen mogen Johannes graag lijden.

Maar Johannes wordt die zondag na het zoveelste biertje wat te spraakzaam en indirect is dat de schuld van meneer pastoor. Die heeft de mis deze keer wel erg kort gehouden waardoor het cafébezoek aldus op natuurlijke wijze wordt verlengd in tijd waardoor de hoeveelheid genuttigde drank navenant toeneemt met als gevolg Johannes zijn loslippigheid. Als Driekus hem vraagt hoe het toch kan dat hij altijd zo rijkelijk veel vis vangt aan het meer haalt Johannes een soort brillenkoker te voorschijn waaruit hij een opgerold stuk perkament trekt en welke hij op de houten tafel met beide handen glad strijkt. Het is een met Oost-Indische inkt getekende kaart van het Groot Damstermeer.

Hierop, zo vertelt Johannes, tekent onze lieve Heer zelf, of als deze het niets is dan in ieder geval een dienstbare engel van Hem, precies weten doet hij dat niet, iedere ochtend om klokslag zes met onzichtbare hand, behalve op zondag dan, een kruisje op de plek waar die dag de meeste vis gevangen kan worden.

Hij heeft de kaart gekregen van zijn grootvader van moederskant die er op zijn sterfbed bij had gezegd dat dit dagelijkse Gods wondertje uitsluitend plaats zou vinden als de kaart in handen was van een gelovig, goed en dienstbaar mens van onbesproken gedrag.

De dinsdag na die bewuste zondag, een mooi zomerochtend met een oranje zonnetje dat net boven het riet aan de overkant van het meer komt gluren, staat plotseling de baron op zijn paard achter Johannes, die juist een dikke zeelt vangt en deze in zijn schepnet manoeuvreert.

De baron windt er geen doekjes om en vraagt Johannes naar het verhaal van de kaart en Johannes, nooit om een babbeltje verlegen, verteld over zijn geheim dat inmiddels geen geheim meer is. Hij vertelt over het kruisje dat er iedere ochtend, behalve op zondagen, om zes uur door de Grote Hemelse Visser op wordt gezet en dit uitsluitend en alleen wanneer de eigenaar een gelovig en rechtschapen persoon is. Dat heeft hij zo van zijn opa van moederskant begrepen. Want juist daarom ook heeft hij, Johannes, en niet zijn vader die kaart van opa gekregen omdat zijn vader aan God noch gebod deed, een drinkebroer was en slechts na kerktijd aan het dorpsgebeuren in het café deelnam.

Of hij die kaart kan kopen vraagt de baron en Johannes antwoordt dat die kaart niet te koop is. Voor geen goud van de wereld.

Die nacht wordt er geprobeerd de kaart uit het huisje van Johannes te stelen maar de dief maakt kennis met een flink stuk hout dat Johannes vakkundig weet te hanteren en met bebloede kop zet de onverlaat het op een lopen, daarbij tot grote snelheid aan gedreven door de herdershond Herta, de trouwe vriend en metgezel van onze visser, die de ongewenste gast tijdens diens haastige aftocht trakteert op gemeen felle beten in zijn kuitwerk.

De baron kan zijn brandend verlangen niet lang onderdrukken en een paar dagen later zoekt hij Johannes weer aan het viswater op en zegt de kaart te willen kopen tegen elke prijs en wat die prijs dan volgens Johannes, moet zijn.

“Dan denk ik al gauw aan duizend gouden tientjes,” antwoord onze jonge vriend en de baron vraagt of hij wel goed bij zijn hoofd is en of dat hij daar zeer onlangs soms een forse dreun op heeft gehad.”Maar meneer de Baron, “zegt Johannes, “ ik geef u slechts een beleefd antwoord op uw simpele vraag,” en hij gaat rustig door met vissen.

Kort en goed, tenslotte koopt de baron de kaart en na een volle week zonder kruisjes weet hij dat hij gefopt is of beter gezegd in dit verband, beet is genomen. Hij kan echter geen kant op want zou hij zijn beklag doen of herrie gaan schoppen dan zal het hele land weten dat hij een openlijk ongelovig, gemeen en onbetrouwbaar heerschap is. De koningin zal waarschijnlijk zijn titel en bezittingen afnemen omdat hij in den lande bekend is geraakt als rotte appel in de adellijke mand. (En hij had toch al geen beste naam bij de élite)

En hier eindigt het verhaal van Johannes.

Tenminste bijna, want ik moet nog even vertellen dat zondags na de kerkdienst de gehele drankrekening van de kroeg al sinds jaar en dag betaald wordt door onze vriend Johannes die inmiddels getrouwd is met een blommige blonde boeren meid, vier kinderen heeft en die nog altijd dagelijks, behalve op zondag, aan het Groot Damstermeer

is te vinden met zijn hengel en... dat de baron in het dorp een andere bijnaam heeft gekregen.

Het loze vissertje